

OPINIÓ

Ramon Barnils

Aroma de canyella a les municipals

La nodrida (escandalosa, per als més mirats) presència de ciutadans catalans i valencians en l'expedició militar espanyola al golf Pèrsic ha estat poc explotada pels nostres polítics (necessitem, una vegada més, polítics).

Vet aquí un cas de repercussió popular, i que ha provocat més reaccions al carrer, a les cases i, en general, en el cos electoral molt superiors a les que els mitjans de comunicació, limitats de dins i de fora, han reflectit.

La guerra cagarria els ciutadans, sobretot les mares. I si la guerra és presentada pels responsables dels moviments bèl·lics com una missió de pau, aleshores fins i tot indigna els pares, que no els agrada que els facin passar bou per bèstia grossa. Que les coses siguin més complicades que no pas aquest esquema, i que la broma del Golf no tingui res de broma tot i ser-ho, no té res a veure amb la necessitat, democràtica, de captació de vots. *Els altres*, els dos partits grossos, bé ho han fet i ho fan: des de dir que s'interessaran, sense precisar, davant dels responsables, sense precisar, per la situació, sense precisar, dels mariners catalans, sense precisar, embarcats, sense precisar; fins als que asseguren que no serà res; passant pels qui ho aprofiten per apuntar-se a un exèrcit professional (i per tant, més espanyol), i pels

que asseguren que l'acte en si demostra la fi de l'aïllament espanyol (ah que no).

Diuen els diaris que ja és fixada la data de les eleccions municipals. Una de les coses que més preocupa els partits grossos és que aquestes municipals podrien significar la fi, diverses eleccions anunciada, de les majories absolutes, arreu. Tenint en compte que els partits grossos cada vegada s'assemblen més, com és lògic, ja que en essència comparteixen els mateixos dogmes, aquesta qüestió dels ciutadans nostres embarcats *excessivament* en els seus barcos (aquí barcos, i no pas vaixells), que ha afectat la sensibilitat de tota la ciutadania votant, s'hauria, d'afegir a l'aroma filosòfica dels candidats progressistes a les properes eleccions municipals: la gent, el vot tan buscat i tan difícil d'aconseguir, ho ensu- maria, afectada com n'està.

Pere Calders

Les set germanes i escaig

Escriu aquestes ratlles a començaments de la primera setmana de setembre, una etapa que és de naturalesa conflictiva: marca el final de les vacances i el retorn al treball, considerat per molts en el sentit de la maledicció bíblica. Hi ha malhumor, la gent es mostra inquieta i un psiquiatre eminent ha publicat un article on afirma que es tracta d'un trastorn que pot abocar a decandiments patològics, molt perillosos per a la salut mental.

Si això ja sol passar en èpoques diguem-ne normals, no costa gens d'imaginar-nos les proporcions que pot prendre en l'actualitat, amb una situació mundial caòtica i conflictiva. Acabo de llegir a la premsa d'avui (dia 4 de setembre) que els tres vaixells de guerra espanyols enviats al mar Roig *en missió de pau*, fan cua a l'entrada del canal de Suez, hi ha empenyes per travessar una mena de taquilla: han d'esperar torn entre tres naus belgues, una de danesa, sis de franceses, quatre de britàniques, dues d'holandeses i cinc d'italianes. Totes elles de guerra i totes —i que ja és coincidència!— plenes de bones intencions armades. Al mar Roig ja hi ha cinquanta-quatre navilis dels Estats Units d'Amèrica, igualment cuirassats i més ben armats que els altres, dit sigui així a grans gambades. Però ja s'entén...

L'ex-ministre de Defensa israelià Ytxhak Rabín acaba de

dir textualment que "quan el xèrif nord-americà hagi imposat l'ordre al Golf, arribarà la tanda del conflicte àrab-israelià. En aquest moment, Washington voldrà apagar tots els llumins que rodegen les santabàrbares de la zona i que amenacen d'incendiar el 40% de la gasolina mundial".

En parlar de la gasolina mundial em ve a la memòria un fet per al qual, si no és cert, agrairia un desmentiment autoritzat. S'havia dit que la Hisensa espanyola aplica un impost sobre cada litre de gasolina que equival gairebé a la meitat del cost

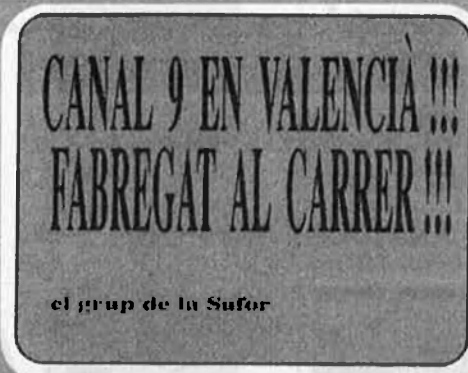
que paga el consumidor. Si és així, aquest impost continua creixent en la mesura que s'encaireix el combustible? Estaria bé que, per frenar la inflació, les autoritats fiscals renunciessin a acréixer l'arbitri i mirassin de passar amb l'import que han aplicat fins ara. Penso que en moments així tot ajuda.

Les cartes al director han de ser el més breu possible, màxim trenta ratlles mecanografiades i han d'anar signades. EL TEMPS agraeix tota la correspondència adreçada a aquesta secció però per motius d'espai no en garanteix la publicació.

Frivolitat editorial

Sorpresa, si més no, m'ha produït la lectura de l'editorial de la seua última revista. Sota el títol: "Iraq, les regles del joc" l'anònim autor ens presenta una visió de la crisi del golf que tracta de donar l'alternativa a aquella apareguda en alguns altres mitjans. En aquests mitjans, se'ns diu, l'operació de bloqueig que ara realitzen els països occidentals apareix com a una hipòcrita defensa dels seus propis interessos. I ací és on ve la sorpresa. ¿En quins mitjans s'ha dit això? Perquè jo no en conec cap. En la intenció de desqualificar els que únicament denuncien la hipocresia dels occidentals (que, insistesc, no sé qui són) l'autor escriu que el fet de la total unió contra Hussein és que aquest "ha fet coses que, simplement, no es poden fer. I que no havia fet ningú fins ara." Per a tractar de desqualificar els amagats enemics, utilitza frases del següent to: "dictadures, massacres i guerres sense sentit no són tan infreqüents" o "els mateixos països que ara estan contra Saddam () el van armar i finançar... Aigua passada." La frivolitat amb què des d'un editorial es tracten aquestes qüestions seria suficient per desqualificar-la, però tal vegada ajude, (amb el risc de convertir-me en un "neo-progre" tal com diu l'autor) recordar que envair països i assetjar ambaixades estrangeres, els crims de Hussein que segons l'anònim redactor "són coses que, simplement no es poden

No a la Televisió Valenciana en castellà

Una vegada que han aconseguit dificultar la recepció de TV3 a les nostres comarques, els directius de la denominada TVV han fet un segon pas en allò que era el seu projecte i convenciment inicials: obstaculitzar al màxim la possibilitat d'introduir la nostra llengua en els

fer. I que no havia fet ningú fins ara", ja ho havien fet abans molts. Afganistan o Panamà, on, per cert, hi hagué més morts que amb la invasió de Kuwait, i les ambaixades de Cuba i Nicaragua que foren no sols pressionades sinó envaïdes, són alguns exemples.

Si ara l'ONU (aquell estament on cinc països poden passar-se pel forro el que diuen tots els altres) s'ha posat d'acord a condemnar Kuwait, ha estat senzillament perquè un país com aquest ha fet el que sols altres poden fer. Kuwait ha volgut entrar en el paper de potència que, ara per ara, no li correspon. Encara que, potser, parlar de potències i papers en el món siga parlar de conceptes molt poc moderns i massa progres per al creador de l'editorial.

Jaume Peris
Rocafort (l'Horta)

El PEN Club i les normes d'Amadeu Fabregat

En Centre Català del PEN deplora, amb indignació, la mesura presa per la direcció de TVV que pretén bandejar de

mitjans àudio-visuals públics i llançar una imatge caricaturescament deplorable del país, plena de ressonàncies folklòriques tan sols ancorades en les capes més reaccionàries de la nostra societat.

No calia una altra Aitana al País Valencià. No calia cremar inútilment i negativament els milers de milions que ens costa aquesta televisió a tots els valencians, sobretot quan hi ha necessitats socials tan urgents com ara la d'uns dispositius eficaços de prevenció i extinció d'incendis forestals.

Per tant, demanem que la TVV es convertisca en un instrument de normalització lingüística i de vertebració social del nostre país —úniques finalitats per les quals va ser creada i úniques finalitats que li donen sentit—, i exigim, consegüentment, la dimissió immediata de tots els directius actuals de TVV que no han cregut mai en un projecte de televisió valenciana al servei del poble valencià.

El grup de la Safor

les seves emissions un conjunt de paraules correctes, moltes de les quals són ben vivents i d'ús freqüent, si més no en alguns dels nostres territoris. El que és la resta, pertany al registre culte de la nostra llengua, el qual no pot ésser exclòs sistemàticament per qui pretengui servir, i no entrebancar, la normalització lingüística.

El Centre Català del PEN no deixa de considerar que, en prendre aquesta decisió, la direcció de TVV ha pogut, en la pràctica, seguir l'exemple d'altres mitjans de comunicació que igualment han pretès —potser mitjançant normes d'un ben legítim llibre d'estil— reduir la llengua per ajustar-la als trets del dialecte propi. Posar el veto a *galleda* s'assembla bastant a prohibir *espill*. Preconitzar la confusió fonètica entre *en* i *amb* pot ésser considerat l'equivalent de fer desaparèixer *per a* de l'escriptura. Sempre es tracta de la voluntat d'apartar-se de la llengua comuna.

El Centre Català del PEN manifesta doncs el seu convenciment que és urgent, no contra la vida i la persistència dels dialectes, sinó contra l'abandonisme davant la tasca de

normalització, que per les vies més escaients —acadèmiques, culturals, civils i, també, en primer lloc potser, polítiques— s'afirmi la defensa de la unitat de la llengua, amb tota la seva riquesa de registres i de modulacions dialectals.

La junta directiva del Centre Català del PEN
Barcelona (el Barcelonès)

Cartes de la presó

Per fi ha sortit el llibre *Cartes de la presó* de Núria Cadenas (Narratives 3i4). Cartes que constitueixen un devessall de tendresa, d'enyorança, d'amor a la terra, a la família...

En altres ocasions, trasllueixen ràbia, aquestes cartes. No ho trobo gens estrany.

¿Voleu dir que aquesta noia, no fa massa que que és engarjolada? No ha comès cap crim. ¿Per què, dies i mesos a la presó, sense acabar d'aclarir res? Com a ciutadà, afegeixo la meua veu a les que demanen la llibertat per a la Núria Cadenas.

Núria, desitjo que un dia, i ben aviat, et puguem dir: "Obre els ulls". I et trobis a la terrassa de Ger.

Ramon Gualdo
Solsona (el Solsonès)